

El nostre Miquel Porter

Pere Verdaguer

Miquel Porter, que ens acaba de deixar, era un bon amic nostre de feia quaranta anys. L'havíem conegut quan era llibreter a Barcelona, a Portal de l'Àngel, on havia recollit i on havíem pogut admirar una rica col·lecció de càmeres. Perquè si bé participava al primer reng a les activitats cíviques, la seva dèria -i la seva especialitat- era el cinema. Quan Marcel Oms va muntar a Perpinyà el cine-club dels Amics del Cinema i el festival de crítica històrica del film *Confrontation*, Miquel Porter no va faltar a la festa, i teníem el plaer de conversar amb ell al Palau dels Congressos durant una sèrie de dies. Quan Marcel Oms es va matar en un trist accident de cotxe, ara fa una desena d'anys, Porter va venir a l'enterrament, que va ser a Narbona.

La nostra col·laboració, però, va ser més intensa i més regular a partir del moment que el Grup Rossellonès d'Estudis Catalans va crear la Universitat Catalana d'Estiu. Perquè des del primer any li vam demanar que vingués a presentar a Prada Fructuós Gelabert i els primitius catalans, així com els curts i mitjans metratges que es rodaven més o menys clandestinament a Barcelona. Ràpidament el cinema va tenir al Liceu Renouvier la seva secció, com el teatre amb Xavier Fàbregas. Aquella secció la portava naturalment Miquel Porter, amb l'ajuda d'Enric Lahosa i J.M. Lopez-Llaví. Després s'hi va afegir Pere Fages, que era refugiat a París i aportava clàssics soviètics, que s'afegien als documents que hom duia de la Península. Hi havia una fam tan gran, que l'amic Josep Pobla, a la secció de cinema, es passava les nits projectant pel·lícules, perquè la sala de cinema del Liceu Renouvier només tenia una capacitat de cent cinquanta persones i el nombre de participants de l'UCE era deu vegades superior.

A més d'això, l'amic Porter era un formidable animador. S'encarregava d'organitzar memorables *happenings* i era sempre dels primers per a la gresca. Tal vespre improvisava al mig del campus del Liceu els funerals del dictador a les darreries del franquisme, o l'elecció de la *fallera mayor* en honor dels tres-cents valencians presents que feien petar traques tota la nit. A les inevitables assemblees, ell es distingia en dues coses: en les seves intervencions assenyades i en la reivindicació d'una dimensió lúdica per la manifestació, que no venia, ans al contrari, en detriment del seu caràcter seriós.

Tot això va fer que el patronat, en un moment donat, li demanés de ser el president de l'UCE, càrrec que ell va acceptar i ha ocupat durant anys, fins al punt que la seva presidència ha competit en duració amb les de Max Cahner i Enric Casasses, dos altres personatges clau de la Prada d'Estiu. Quan l'home es va començar a sentir cansat i va emetre el desig d'afluixar, el patronat el va elegir president de la Fundació Universitat Catalana d'Estiu, funció menys feixuga, i aleshores la feinada va recaure sobre Joandomènec Ros. Però el Miquel, a Prada, no hi faltava, i aquest darrer agost vam seure encara tot un vespre al seu costat a la terrassa d'un cafè de la plaça on actuava un grup artístic que l'UCE ofería, com de costum, a la població de la capital del Conflent. I vam estar parlant dels problemes que es plantejaven a la manifestació, que sempre n'hi ha. No pensàvem aleshores que seria la darrera vegada que ens veuríem en aquest món.